

From: <gkenar@tauex.tau.ac.il> Gad Kaynar
Sent: Sunday, May 3, 2020 6:59 PM
To: <baryosef@bgu.ac.il> חמוטל בר-יוסף
Subject: RE: ספר שירים חדש של חמוטל בר-יוסף

חמוטל יקרה,

תודה על השירה המופלאה שצרת ב"שגיאה המופלאה" ששלחת לי. למרבה האירוניה, המייל הזה נשלח בתשובה על ספר שירים קודם שלך, "מותר", שהודעה על יציאתו לאור נשלחה אלי ב-2015 דומני.

ספרך החדש הפעים אותי עמוקות. לא רק הצלילות הגבישית המדויקת שלו, ישירותם של השירים ועמקותם הבו-זמנית, הדימויים המפתיעים והאורגניים, שאין בהם שמץ אילוץ, אלא בעיקר הכנות החשופה, הבלתי מצטעצעת. מחזור השירים "ידיד אמת", או "הבט בי, מטורטרת מכאבים" (חלק מה"אודה לאהבה"?), או השיר המתחיל ב"פתאום זה ברור ויציב" – חלק שני ל"אתה אוהב אותי"? הם דוגמאות מעטות לשירים רבים בקובץ המתעמתים חזיתית, באומץ ובלי להתמרמר, עם עובדות הגיל (שוב, האירוניה של הופעת הספר בסמיכות למשבר הקורונה, שבו העולם הרשה לעצמו סוף לנשום לרווחה, ולעשות מה שתמיד רצה: לתייג אותנו כמיותרים, ולהושיב אותנו, אוכלוסי הסיכון, כדרך האסקימואים על ערבות השלג של דירותינו שנמות לנו בבדידות, ברשות ובסמכות), ובד בבד, באורח פרדוקסלי לכאורה, מגלים את החיות ואת הארוטיקה בעידן הגילאי הזה. אהבתי גם מאוד, את התמהילים המרגשים והמשעשעים בה בעת, בין המיתי, האלוזי והארכאי לבין היומיומי כמו ב"בוקר וערב", והשירים "התיאולוגיים" דוגמת "וידוי", "העולם נעצר", "שתי תפילות", "דיבור לבן" שדיברו אלי כתרגילים בסולמות אימון של פיוס ושל אתיקה, וגם את שירי ההתמודדות הנועזת עם הטראומה הפרטית, והשירים הארס-פואטיים החכמים. ועוד מעדנים הרבה.

תודה לך. הענקת לי הרבה יופי ונוחם. ועוד אשוב ואתענג על הקובץ,

תלמידך הנצחי, גדי